

бича толкози “ .

Въистинж, отговори Елена, не можяше показа по-вече признателность, за малко-то хранж, что му давамъ всякъ день. „ Нъ ты момиче мое, рече майката, тъй ли си признателна всякога? Днесъ прие толкози добрини, благодаряришь ли Богу за това? Недѣй въсприе, ма да тя прави това животно да ся причървявашъ когато ся показва по-добро отъ тебе “. И отистинж Елена не бѣше помислила още да благодари Богу, нъ оттогава не отиваше никога да си лѣгне безъ да му благодари за радость-тж и благодѣянія-та, что получяваше отъ него всякъ день.

Мило мое гължбче, рече единъ день Елена, на птиче-то, кое сѣдяще отъ утрѣнь-тж въ жгъла на масж-тж, глѣдаше господаркж-тж си съ очи пълни отъ нѣжность, азъ ся ползувахъ много отъ тебе, и ти съмь много одлѣжена, а Марія отговори. „ Още и друго можешъ да научишь стъ него, любезна моя Елено, и това е най-полезно-то. “ Това глѣ